



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 793/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. K., zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Mišíkom, Advokátska kancelária Mišík, s. r. o., Prievozská 4B, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Notárskej komory Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. DK 4/2008 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť JUDr. P. K. o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2013 doručená sťažnosť JUDr. P. K. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

*„1. Základné právo sťažovateľa... na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Notárskej komory Slovenskej republiky, v konaní vedenom, pod spis. zn. DK 4/2008 porušené bolo.*

2. *Sťažovateľovi... sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 6 600 € (slovom, šesťtisícšesťsto eur)...*
3. *Notárska komora Slovenskej republiky je povinná uhradiť JUDr. P. K. trovy právneho zastúpenia...“*

2. Z obsahu sťažnosti, ako aj príloh vyplýva, že sťažovateľ je notár a bol proti nemu v roku 2008 podaný disciplinárny návrh vedený pred Disciplinárnou komisiou Notárskej komory Slovenskej republiky (ďalej len „disciplinárna komisia“ a „notárska komora“) pod sp. zn. DK 4/2008. Rozhodnutím disciplinárnej komisie z 29. mája 2009 bol sťažovateľ uznaný za vinného, no toto rozhodnutie bolo rozsudkami všeobecných súdov k 27. septembru 2010 právoplatne zrušené a vec bola disciplinárnej komisii vrátená na ďalšie konanie. Tá však vo veci vôbec nekonala až do 8. februára 2013, keď sa konalo pojednávanie, na ktorom navrhovateľ vzal disciplinárny návrh späť, preto disciplinárna komisia vyhlásila rozhodnutie o zastavení konania. K jeho doručeniu však došlo až 12. júla 2013. Sťažovateľ namieta postup disciplinárnej komisie za nesúladný so základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

## II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané

náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

4. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

### III.

5. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

6. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

7. S ohľadom na námietky sťažovateľa a predostretý skutkový stav je potrebné ustáliť, že sťažovateľovi bol v čase prebiehajúceho konania pred disciplinárnou komisiou, resp. do právoplatného skončenia veci pred disciplinárnou komisiou primárne povolaný poskytnúť právnu ochranu (jeho právam) v jeho veci (namietaná nečinnosť disciplinárnej komisie) iný orgán verejnej moci (súdny orgán).

8. Podľa § 250t ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

9. Konanie pred notárskou komorou (resp. disciplinárnou komisiou) je konaním, v ktorom disciplinárna komisia rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach notára, v sťažovateľovej veci rozhodovanie o disciplinárnom previnení, resp. o uložení sankcie (disciplinárneho opatrenia) za verejnoprávny delikt. Zákon Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (notársky poriadok) v znení neskorších predpisov podriadil rozhodovanie disciplinárnej komisie o disciplinárnom opatrení pod súdnu kontrolu v rámci správneho súdnictva. Podľa § 93 ods. 3 notárskeho poriadku ten, komu bolo uložené disciplinárne opatrenie podľa § 93 ods. 1, môže podať proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie opravný prostriedok do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia; opravný prostriedok môže podať aj navrhovateľ; opravný prostriedok sa podáva na okresnom súde, v ktorého obvode má notár sídlo. Z uvedeného vyplýva, že disciplinárna komisia notárskej komory má pri rozhodovaní o uložení disciplinárneho opatrenia notárovi postavenie orgánu verejnej správy. Niet legálneho dôvodu pre vylúčenie právomoci správneho súdnictva rozhodovať podľa § 250t OSP aj v prípade nečinnosti disciplinárnej komisie pri rozhodovaní o uložení disciplinárneho opatrenia.

10. Pokiaľ teda všeobecne záväzné právne predpisy upravujú právomoc orgánu verejnej správy rozhodnúť o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb (v tomto prípade právomoc disciplinárnej komisie notárskej komory rozhodovať o uložení disciplinárneho opatrenia notárovi za porušenie povinností vyplývajúcich notárovi primárne z notárskeho poriadku – porov. § 91 ods. 1 notárskeho poriadku) a pokiaľ rovnako existuje zákonom upravený účinný právny prostriedok ochrany práv dotknutého subjektu (v tomto prípade sťažovateľa) v prípade nečinnosti príslušného orgánu verejnej správy (v tomto prípade disciplinárnej komisie)

v tomto konaní, na podanie ktorého je dotknutý subjekt (v tomto prípade sťažovateľ) aktívne legitimovaný a o ktorom konať a rozhodovať je oprávnený všeobecný súd (vo veci sťažovateľa pôjde o existenciu platného a účinného § 250t a nasl. OSP), sťažovateľ je povinný pred podaním sťažnosti ústavnému súdu využiť takýto právny prostriedok ochrany svojich práv, a teda podať návrh na začatie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t a nasl. OSP pred príslušným všeobecným súdom. V tomto smere ústavný súd, samozrejme, pripomína i právo notára (sťažovateľa) podať sťažnosť ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 89 ods. 3 notárskeho poriadku.

11. Čo sa týka sťažovateľovho tvrdenia, že nie je možné podradiť rozhodovanie a právnu ochranu pred nečinnosťou disciplinárnej komisie notárskej komory pod správne súdnictvo, keďže ide o konanie trestného charakteru (sťažovateľ na tomto mieste vychádza z tzv. Engelovských kritérií ustálených primárne pre účely interpretácie pojmu „trestné obvinenie“ v zmysle čl. 6 dohovoru a aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva pre ustálenie odpovede na otázku aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, a teda odpovede na otázku, či konanie pred orgánmi zmluvného štátu je alebo nie je svojím charakterom trestným), ústavný súd konštatuje, že v prípade rozhodovania disciplinárnej komisie a prípadného uloženia disciplinárneho opatrenia ide o správne trestanie, kde samotný notársky poriadok umožňuje rozhodnutia disciplinárnej komisie (a rovnako i postup v zmysle prípadnej nečinnosti) súdne preskúmať v rámci správneho súdnictva a nie je bez ďalšieho vylúčená aplikácia princípov vzťahujúcich sa na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania (resp. konania, ktoré má trestný charakter), o aplikovaní, reflektovaní alebo nerešpektovaní ktorých rozhodne primárne správny súd pri rozhodovaní o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie (príp. návrhu na vyslovenie povinnosti disciplinárnej komisie vo veci konať a rozhodnúť v prípade nečinnosti disciplinárnej komisie).

12. Na základe uvedených záverov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

13. Ako *obiter dictum* ústavný súd dopĺňa, že podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj k právu na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru je účelom uvedených práv odstránenie stavu právnej neistoty účastníka konania, čím treba rozumieť predovšetkým právoplatné skončenie (rozhodnutie) príslušného konania. Okamihom právoplatného skončenia určitého konania je právna neistota odstránená a účel uvedených práv naplnený. Ak je sťažnosť proti „inému zásahu“ (čl. 127 ods. 1 ústavy) v podobe zbytočných prietáhov podaná v čase, keď už bolo konanie, v ktorom k takýmto prietahom malo dochádzať, právoplatne skončené, treba takú sťažnosť považovať za zjavne neopodstatnenú (tak výslovne II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 104/03, vo výsledku zhodne aj I. ÚS 235/03, č. 352/2003 ZNaU, I. ÚS 6/03, I. ÚS 16/04, z posledného obdobia potom napríklad III. ÚS 557/2013 a IV. ÚS 307/2013).

14. Keďže disciplinárne konanie proti sťažovateľovi bolo právoplatne skončené 13. júla 2013 a jeho sťažnosť bola ústavnému súdu doručená až 16. augusta 2013, teda približne mesiac po právoplatnom skončení konania, bolo by sťažnosť potrebné bez ohľadu na závery ústavného súdu týkajúce sa neprípustnosti sťažnosti v zmysle citovanej judikatúry považovať za zjavne neopodstatnenú, čo by odôvodňovalo jej odmietnutie v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neopodstatnenosť.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2014